

Arrest

nr. 194 061 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op onbepaalde datum het Belgische grondgebied. Hij dient op 1 december 2016, in functie van zijn schoonbroer met de Spaanse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek neemt op 2 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt vastgesteld dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd ter staving van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Deze beslissingen worden verzoeker op 28 juni 2017 ter kennis gebracht. Het door verzoeker tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingestelde beroep is hangende en gekend onder het rolnummer X

1.3. Verzoeker wordt op 14 oktober 2017 aangetroffen bij een politionele controle. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, dat verzoeker op 15 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 8° wanneer hij een beroepsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV BR.69.L2.046638/2017 van de politie zone van Brussel-West).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV BR.69.L2.046638/2017 van de politie zone van Brussel-West).

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.06.2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het motiveringsbeginsel is ook een algemeen rechtsbeginsel in het administratief recht en vereist onder meer naast de verplichting op zich om te motiveren (de kenbaarheid van de motieven), de feitelijke en juridische juistheid van de motieven en de vereiste dat de aangevoerde motieven redelijk moeten zijn. (zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 131-171).

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zoals hierna zal blijken.

Met betrekking tot de openbare orde/nationale veiligheid 74/14 § 3 3 °

Dat verzoeker stelt dat op basis van het PV van de politie zone Brussel West onmogelijk kan worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde betekent.

Het feit dat verzoeker eventueel de openbare orde heeft geschonden betekent an sich helemaal niet dat hij zulks opnieuw zal doen en dus werkelijk een gevaar voor de openbare orde zal betekenen. Het begrip gevaar houdt in immers in elk geval een oordeel over de toekomst in. Bezwaarlijk kan gesteld worden dat omdat een bepaald feit een winstgevend karakter heeft zulks betekent dat verzoeker zulks zou herhalen.

Met betrekking tot het risico op onderduiken

Gedaagde stelt dat verzoeker zal onderduiken.

Dat niets minder waar is en dat gedaagde hiervan ook weet heeft. Dat gedaagde immers weet heeft van de procedure tegen de gemeente Molenbeek en zelf gedaagd werd door de Raad.

Dat zij zeer duidelijk in haar nota met opmerkingen heeft gesteld dat zij niet bevoegd is in deze en bevestigt dat er een aanvraag is ingediend bijlage 19ter op 1 december 2016 en er een beslissing is genomen 2 juni 2017.

Dat gedaagde derhalve weet dat deze beslissing zonder enige twijfel genomen is buiten de wettelijk voorziene termijn van zes maanden en verzoeker integendeel geen enkele wil heeft om onder te duiken daar hij wellicht na de vernietiging van de beslissing door de Raad in het bezit zal moeten worden gesteld van een F kaart.

Met betrekking tot het niet opvolgen van een eerdere beslissing tot verwijdering

Dat verzoeker stelt in hoofdorde dat de beslissing waarnaar gedaagde verwijst geen verwijderingsbeslissing is minstens niet voldoet aan de definitie van verwijderingsbeslissing zoals gesteld in de Vreemdelingenwet.

Dat art. 1/1 eerste lid 6° het volgende stelt:

6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

Dat derhalve een verwijderingsbeslissing twee componenten bevat:

Een vaststelling van illegaliteit

Een terugkeerverplichting

Dat de wijze van vaststelling van illegaliteit wordt vastgelegd in art. 7 en 8 van de Vreemdelingenwet en er dus de jure voor elke verwijderingsbeslissing een verwijzing moet bestaan naar art. 7 van de Vreemdelingenwet. Louter stellen dat iemand niet legaal verblijft op het grondgebied is geen vaststelling van illegaal verblijf.

Welnu de bijlage 20 betekend aan verzoeker bevat helemaal geen verwijzing naar art. 7 van de Vreemdelingenwet en kan dus onmogelijk gezien worden als een verwijderingsbeslissing.

Gezien deze bijlage 20 niet aanzien kan worden als een verwijderingsbeslissing kan verzoeker ook niet verweten worden zich niet te hebben gehouden aan het verzoek van de gemeente Sint Jans Molenbeek het rijk te verlaten.

Dat derhalve de motivering van de bestreden onjuist is of minstens niet afdoende daar zij slechts gedeeltelijk rekening houdt met de elementen van het dossier.”

2.3.2.1.2. Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten enerzijds op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn vereiste documenten en anderzijds op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet en omdat hij een beroepsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de hiervoor vereiste machtiging. In dit verband wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of een geldige verblijfstitel en gewezen op een proces-verbaal van de politiezone van Brussel-West dat verzoeker werkzaam was zonder arbeidskaart of beroepskaart. Er wordt verder geduïd dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1°, 3° én 4° van de Vreemdelingenwet. In de eerste plaats wordt gesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken. In de tweede plaats wordt gesteld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde waar hij beroepsactief was zonder in het bezit te zijn van de hiervoor vereiste machtiging en dit gelet op het winstgevend karakter van de feiten. Ten slotte wordt erop gewezen dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, met name het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 28 juni 2017. Hij motiveert dat nu verzoeker na dit bevel niet vrijwillig is vertrokken, kan worden verwacht dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker prima facie het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker betoogt in zijn middel ook niet zozeer dat hij de motieven van het bestreden bevel niet kent, maar geeft aan om welke redenen hij zich hiermee niet akkoord kan verklaren. Deze kritiek dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Een eerste grond op basis waarvan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, betreft de vaststelling dat er een risico is op onderduiken.

Verzoeker wijst op de procedure die hij hangende heeft bij de Raad tegen de beslissingen van de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek van 2 juni 2017, waarin ook verweerder als tegenpartij werd aangeduid doch in zijn nota stelde niet bevoegd te zijn in dezen. Verzoeker stelt vervolgens dat *“gedaagde derhalve weet dat deze beslissing zonder enige twijfel genomen is buiten de wettelijk voorziene termijn van zes maanden en [hij] integendeel geen enkele wil heeft om onder te duiken daar hij wellicht na de vernietiging van de beslissing door de Raad in het bezit zal moeten worden gesteld van een F-kaart”*.

De Raad is van mening dat een dergelijk betoog niet van aard is om aan te tonen dat het bestuur niet vermocht te oordelen dat er in de huidige stand van zaken een risico is op onderduiken. De Raad ziet niet in waarom het gegeven dat verzoeker er van overtuigd is dat de reeds hangende procedure bij de Raad tegen de beslissingen van Sint-Jans-Molenbeek voor hem gunstig zal uitdraaien, en verweerder kennis heeft van dit beroep en de door hem ontwikkelende middelen, erop zou wijzen dat hij zich actueel niet zal onttrekken aan het toezicht of de huidige terugkeerprocedure. Het gegeven dat verzoeker blijkbaar een grote verwachting heeft dat hem in de toekomst de F-kaart alsnog zal moeten worden afgegeven, wijst nog niet op enige inschikkelijkheid om in de huidige stand van zaken mee te werken aan de terugkeerprocedure. Dit betoog kan bijgevolg prima facie niet worden aangenomen.

Een tweede grond op basis waarvan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, is de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde daar hij een beroepsactiviteit uitoefende zonder in het bezit te zijn van de hiervoor vereiste machtiging.

Verzoeker betoogt dat op basis van het proces-verbaal waarnaar verweerder in dit verband verwijst onmogelijk kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat het feit dat hij eventueel de openbare orde heeft geschonden an sich niet betekent dat hij zulks opnieuw zal doen en dus een werkelijk gevaar vormt voor de openbare orde. Hij merkt op dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat omdat een bepaald feit een winstgevend karakter heeft, dit betekent dat het zich zal herhalen.

Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole zoals dit voorhanden is in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op heterdaad is betrapt op zwartwerk door de politie. Verzoeker brengt op zich geen concrete argumenten aan die aannemelijk maken dat verweerder ten onrechte heeft weerhouden dat hij een beroepsactiviteit uitoefende zonder hiervoor over de vereiste machtiging te beschikken en dat dit raakt aan de openbare orde. In dit verband merkt de Raad, voor zover nodig, op dat zwartwerk een vorm van sociale en fiscale fraude betreft waarbij de arbeidsmarkt wordt verstoord door concurrentievervalsing en de overheid fiscale en sociale inkomsten misloopt. Op lezing van het bestreden bevel dient verder te worden aangenomen dat verweerder van mening is dat ook naar de toekomst toe er een risico bestaat dat verzoeker deze feiten zal herhalen, en op deze grond er een risico blijft voor de openbare orde, gelet op het winstgevend karakter van de feiten. In het licht van verzoekers eigen verklaring aan de politie zoals opgenomen in het administratief verslag vreemdelingencontrole dat hij in België aanwezig is om werk te zoeken, komt het de Raad op het eerste zicht nog niet kennelijk onredelijk voor waar in casu werd geoordeeld dat er een risico is op herhaling van de feiten gelet op de voordelen die verzoeker uit de tewerkstelling haalt. Zijn eigen verklaring dat hij in dit land aanwezig is om werk te zoeken, niettegenstaande hij op geen enkel ogenblik een toelating of machtiging verkreeg om hier te verblijven en te werken, wijst er immers op dat hij deze voordelen uit tewerkstelling blijkbaar nodig heeft om in zijn behoeften te voorzien.

Een derde grond waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend, is omdat hij naliet gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsbeslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 28 juni 2017.

Verzoeker betoogt dat dit bevel betekend op 28 juni 2017 niet kan worden beschouwd als een verwijderingsmaatregel. Hij wijst erop dat in artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet een verwijderingsmaatregel wordt gedefinieerd als een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt en een dergelijke maatregel aldus twee componenten bevat. Hij stelt dat de wijze van vaststelling van illegaliteit wordt vastgelegd in de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet en er dus de jure voor elke verwijderingsbeslissing een verwijzing moet zijn naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, hetgeen niet het geval was in voormeld bevel. Hij betoogt dat het louter stellen dat iemand niet legaal op het grondgebied verblijft geen vaststelling is van illegaal verblijf. Hij stelt dat hem aldus niet kan worden verweten zich niet te hebben gehouden aan het verzoek van de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek om het Rijk te verlaten.

Verzoeker kan op het eerste zicht niet worden gevolgd in zijn betoog dat het gestelde in het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2017, betekend op 28 juni 2017, dat hem het verblijf van meer dan drie maanden als '*ander familielid*' van een burger van de Unie werd geweigerd en hij niet werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf op een andere grond, geen vaststelling is van illegaal verblijf. Verzoeker werd op 2 juni 2017 verder uitdrukkelijk door de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek gelast het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen. De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat volgens verzoeker een motiveringsgebrek kleeft aan het eerdere bevel hem betekend op 28 juni 2017 nog niet maakt dat het geen verwijderingsmaatregel is en/of hij hieraan niet werd geacht gevolg te geven. Het bevel betekend op 28 juni 2017 wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'), zodat het bestuur er wel degelijk naar kon verwijzen in de bestreden beslissing.

Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat elk van de drie bovenvermelde gronden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen op zichzelf reeds een dergelijke beslissing kan dragen en dat bijgevolg zelfs indien een of twee van deze gronden niet zouden kunnen standhouden – hetgeen in casu prima facie niet blijkt – dit gegeven de bestreden beslissing nog niet onderuit kan halen.

Prima facie laat de uiteenzetting van verzoeker niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet kan prima facie niet worden weerhouden.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Dat art. 74/13 als volgt luidt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 septies een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art.1 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV dd. 26.09.2014):

“In de huidige stand van het geding wordt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt dat de thans door verzoeker aangereikte informatie, waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

(...)

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. “

Verzoeker meent zich in een soortgelijke situatie te bevinden. Meer bepaald woont verzoeker reeds geruime tijd samen met zijn zus en schoonbroer en heeft hij ook een aanvraag ingediend om met hen te wonen, aanvraag die weliswaar werd afgewezen.

Dat de gedaagde volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven. Dat deze bepaling allicht refereert naar art. 8 EVRM.

Het is de logica zelve dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

Dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

Dat de bestreden beslissing inzake zijn familiale banden met zijn zus en schoonbroer niets maar dan ook niets stelt.

Gedaagde is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoeker om te zetten in een legaal statuut of minstens hem de kans te geven zijn illegaal statuut om te zetten naar een legaal statuut.

Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.

Dit klemt des te meer gezien de lopende procedure bij de Raad welke dient afgewacht te worden.

Dat gedaagde minstens weet heeft van deze procedure maar opnieuw faalt deze te vermelden in de bestreden beslissing zodat niet anders dan kan worden afgeleid dat zij dit gegeven niet heeft overwogen in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker begrijpt dat de Raad in huidige stand van niet kan oordelen over het verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20.

Evenwel kan de Raad wel aan de hand van de elementen menen dat de beoordeling door gedaagde van deze procedure relevant is om te overwegen.

Dat gedaagde daarmee ook de hoorplicht heeft genegeerd, immers mocht zij op correcte wijze de hoorplicht hebben uitgevoerd dan was zij op de hoogte geweest van het standpunt van verzoeker, de werkelijke familiale situatie en de lopende procedure tot vernietiging van de bijlage 20 (in het bijzonder het feit dat één van de gedaagde partijen geen dossier heeft neergelegd).

Dat zij dit dan had moeten beoordelen cfr art. 8 ERVM en art 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een familieleven met zijn in België verblijvende zus en schoonbroer. Hij stelt reeds enige tijd bij hen in te wonen in België.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, diende hij reeds een aanvraag in als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij voorhield in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van zijn schoonbroer met de Spaanse nationaliteit. Deze aanvraag werd evenwel afgewezen door de burgermeester van Sint-Jans-Molenbeek omdat verzoeker geen bewijzen had voorgelegd ter staving van dit ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat verzoeker noch in het hangende beroep tegen deze weigeringsbeslissing noch in het thans voorliggende verzoekschrift aangeeft te betwisten dat hij naliet in dit verband bewijsstukken voor te leggen. Er ligt actueel geen enkel concreet gegeven voor dat wijst op het bestaan van een afhankelijkheidsband van verzoeker ten aanzien van zijn zus en schoonbroer. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker zich in casu dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met

name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Wat het ingeroepen gezins- en familieleven in België betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker geen concrete aanwijzingen aanbrengt van een afhankelijkheidsband ten aanzien van zijn zus en schoonbroer in België en bijgevolg evenmin van het bestaan van een gezins- of familieleven dat als dusdanig onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat een loutere samenwoning in België in dit verband niet kan volstaan. Verzoeker geeft verder niet aan kinderen te hebben in België en evenmin dat hij enig gezondheidsprobleem heeft.

In deze omstandigheden kan prima facie geen miskening van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

De Raad merkt vervolgens op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskening van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker wijst andermaal op het gegeven dat hij in België samenwoont met zijn zus en schoonbroer. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid te zijn geweest om inzake deze ingeroepen gezins- of familieband alle volgens hem nuttige gegevens en stukken naar voor te brengen, waar hij in functie van deze familieleden reeds een aanvraag tot gezinshereniging indiende en in het kader van deze aanvraag uitdrukkelijk werd uitgenodigd stukken voor te leggen die wijzen op een afhankelijkheidsband. Verzoeker liet evenwel na zijn aanvraag op dit punt te staven. Ook thans geeft verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij, indien hij was gehoord, op dit punt alsnog concrete aanwijzingen van een afhankelijkheidsband had kunnen aanbrengen. De Raad herhaalt dat een loutere samenwoning in België in dit verband niet kan volstaan. In zoverre verzoeker bijgevolg thans betoogt dat hij bij een gehoor nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen inzake een gezins- en familieleven in België zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM, kan hij prima facie niet worden bijgetreden.

In zoverre verzoeker nog wijst op de procedure die hij hangende heeft bij de Raad tegen de bijlage 20 genomen door de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek, merkt de Raad op dat verzoeker zelf aangeeft dat verweerder reeds kennis had van deze procedure daar hij door de Raad mede als tegenpartij in deze zaak werd aangeduid. Aldus blijkt op zich niet dat het horen verweerder op dit punt nieuwe informatie die hem nog niet gekend was had kunnen bijbrengen. Daarenboven, en nu niet blijkt dat een beroep bij de Raad ingesteld tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten schorsende werking heeft voor wat een verwijderingsmaatregel betreft, ziet de Raad ook niet in dat een dergelijke procedure op zich in de huidige stand van het geding vermocht het beslissingsproces te kunnen beïnvloeden. Het gegeven dat Sint-Jans-Molenbeek in deze procedure geen administratief dossier overmaakte, maakt op zich ook nog niet dat deze procedure op zekere wijze voor verzoeker een gunstige uitkomst zal geven of dat moet worden aangenomen dat verzoeker verblijfsaanspraken kan laten gelden in België.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan prima facie evenmin worden weerhouden.

Prima facie, en gelet op hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker ten slotte andermaal niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt, zodat niet blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS